

Ve vztahu ke Kristu najdeme vzájemnou jednotu

Benedikt XVI. při gen.audienzi 21.ledna, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry,

Minulou neděli začal "Týden modliteb za jednotu křesťanů", který se končí tuto neděli svátkem Obrácení sv. Pavla. Je to cenná duchovní iniciativa, která se harmonicky šíří mezi křesťany stále více, a mohli bychom říci, že je odpovědí na vroucí invokaci, s níž se Ježíš obrátil k Otci ve Večeřadle před svým Utrpením: „Ať jsou všichni jedno.., aby svět uvěřil, že jsi mě poslal“ (Jan 17,21). Pán v této velekněžské modlitbě celkem čtyřikrát prosí, aby jeho učedníci „byli jedno“ k obrazu jednoty Otce a Syna. Jde o jednotu, která může růst jenom podle příkladu Syna, jenž se dává Otci, tzn. vyjitím ze sebe a sjednocením se s Kristem. Kromě toho Ježíš v této modlitbě dvakrát připojuje účel této prosby, „aby svět uvěřil“. Plná jednotu se tedy pojí k samotnému životu a poslání církve ve světě. Musí prožívat jednotu, kterou lze odvodit pouze z její jednoty s Kristem, s Jeho transcedencí, která je znamením, že Kristus je pravda. Jsme zodpovědní za to, aby byl ve světě vidět dar jednoty, která naši víru činí věrohodnou. Proto je důležité, aby si každé křesťanské společenství uvědomilo naléhavost usilovat všemi možnými způsoby o dosažení tohoto velkého cíle. Poněvadž ale víme, že jednotu je především Pánův „dar“, je třeba ho zároveň v důvěřivé modlitbě neúnavně prosit. Jedině vyjdeme-li ze sebe a půjdeme-li ke Kristu, pouze ve vztahu k Němu, můžeme být skutečně sjednoceni mezi sebou. Taková je výzva, která v probíhajícím „Týdnu modliteb“ směřuje k věřícím v Krista z každé církve a církevního společenství. Odpovězme na ni, drazí bratři a sestry, pohotovou velkodušností.

„Týden modliteb za jednotu“ nám letos předkládá k rozjímání a modlitbě tato slova z knihy proroka Ezechiela: „Ať jsou jedno v tvé ruce“ (37,17). Téma bylo vybráno ekumenickou skupinou z Koreje a potom přijato a mezinárodně rozšířeno Smíšenou komisí pro Modlitbu, která je tvořena představiteli Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů a Ekumenické rady církví v Ženevě. Samotný proces přípravy byl plodným a podnětným momentem opravdového ekumenismu.

V úryvku z knihy proroka Ezechiela, z něhož je téma vzato, Pán přikazuje prorokovi, aby vzal dvě dřeva. Jedno jako symbol Judy a jeho kmenů a další jako symbol Josefa a celého Izraelova domu a žádá jej, aby je „přiložil k sobě“, takže by tvořili jediné dřevo, „jednotu v jeho ruce“. Podobenství o jednotě je průhledné. Ezechiel, osvětlený Nejvyšším, říká „synům lidu“, kteří žádají o vysvětlení, že samotný Pán vezme obě dřeva a přiloží je k sobě, takže obě království s jejich kmeny, rozdělenými mezi sebou, stanou se „jedno v jeho ruce“. Ruka proroka, která přikládá k sobě obě dřeva, je pokládána za samotnou ruku Boží, která shromažďuje a sjednocuje svůj lid a nakonec i celé lidstvo. Slova prorokova můžeme aplikovat na křesťany jako pobídku k modlitbě a práci, aby učinili všechno, co je možné, pro dovršení jednoty všech Kristových učedníků, a pracovali tak, aby naše ruce byly nástrojem sjednocující ruky Boží. Tato pobídka je zvláště dojemná a upřímná ve slovech, která pronesl Ježíš po poslední Večeři. Pán si přeje, aby veškerý jeho lid, v němž spatřuje budoucí církev budoucích staletí, kráčel trpělivě a vytrvale k cíli úplné jednoty. Toto úsilí zahrnuje pokorné přijetí a chápavou poslušnost příkazu Páně, jenž mu žehná a dává plodnost. Prorok Ezechiel nás ujišťuje, že to bude právě On, náš jediný Pán, jediný Bůh, který nás shromáždí ve „své ruce“.

V druhé části biblického čtení jsou prohloubeny význam i podmínky jednoty různých kmenů v jediném království. Izraelité, roztroušení mezi národy, přijali bludné kulty,

vypěstovali chybná pojetí života a osvojili si zvyky, odcizené božskému zákonu. Nyní je Pán volá, aby se už neposkrvňovali modlami a bůžky pohanských národů, jejich hanebnostmi a špatnostmi (srov. Ez 37,23). Poukazuje na nezbytnost vysvobození z hříchu a na očistu jejich srdce. „Vysvobodím je a očistím je“, praví se v Ezechielovi. A tak „budou mým lidem a já budu jejich Bůh“ (ibid.). Za těchto podmínek vnitřní obnovy „budou následovat má nařízení, mé zákony budou zachovávat a plnit“. A prorocký text se končí definitivním a plným příslibem spásy: „Uzavřu s nimi smlouvu pokoje... navěky u nich zbuduji svou svatyni“ (Ez 37,26).

Ezechielova vize se stává výmluvnou v kontextu ekumenického hnutí, protože vynáší na světlo nevyhnutelný požadavek autentické vnitřní obnovy všech složek Božího lidu, což může učinit jedině Pán. Této obnově se musíme otevřít také my, protože i my, roztroušeni mezi národy světa, jsme si osvojili návyky velmi vzdálené Božímu Slovu. „Všechna obnova církve – čtete v dekretu o ekumenismu 2.vatikánského koncilu - spočívá podstatně v růstu věrnosti jejímu vlastnímu povolání, a to je nepochybně důvod pro hnutí za jednotu“ (UR, 6), tzn. větší věrnost Božímu povolání. Dekret o ekumenismu pak zdůrazňuje vnitřní dimenzi konverze srdce. „Opravdový ekumenismus není možný bez vnitřního obrácení. Vždyť touha po jednotě vychází a uzrává z obnovy mysli, ze sebezáporu a ze svobodně tryskající lásky“ (UR, 7). „Týden modliteb za jednotu“ se tak stává pro všechny podnětem k upřímnému obrácení a stále chápavějšímu naslouchání Božímu Slovu, ke stále hlubší víře.

„Týden modliteb“ je také vhodnou příležitostí k poděkování Pánu za to, co doposud umožnil učinit „pro sblížení“ jedněch s druhými, mezi rozdělenými křesťany i samotnými církvemi a církevními společenstvími. Tento duch oživoval katolickou církev, která i v loňském roce pokračovala s pevným přesvědčením a zakořeněnou nadějí v navazování bratrských a uctivých vztahů se všemi církvemi a církevními společenstvími Východu i Západu. V rozmanitých, někdy pozitivnějších někdy svízelnějších situacích, se snažila neztratit závazek vyvinout veškeré úsilí o opětovné nastolení plné jednoty. Vztahy mezi církvemi a teologické dialogy nadále poskytovaly znamení povzbuzujícího duchovního sblížení. Já sám jsem měl to potěšení setkat se ve Vatikánu a během svých apoštolských cest s křesťany, pocházejícími z nejrůznějších horizontů. S radostí jsem třikrát přijal ekumenického patriarchu, Jeho Svatost Bartoloměje I., který pak vystoupil na zasedání biskupské synody, aby pronesl slova bratrské církevní vroucnosti a přesvědčivé důvěry v budoucnost, což byla událost mimořádného významu. Měl jsem to potěšení přijmout dva Katholikosy Apoštolské arménské církve: Jeho Svatost Karekina II. z Etchmiazinu a Jeho Svatost Arama I. z Antelias. Sdílel jsem pak také bolest Moskevského patriarchátu nad odchodem milovaného bratra v Kristu, Jeho Svatosti patriarchy Alexeje II., a zůstávám ve společenství modlitby s oněmi našimi bratry, kteří se připravují k volbě nového patriarchy své ctihodné a velké pravoslavné církve. Měl jsem rovněž příležitost setkat se s představiteli různých křesťanských společenství Západu, s nimiž nadále vedeme dialog o důležitosti svědectví, které dnes mají křesťané svorně vydávat světu, jenž je stále více rozdělován a zároveň stavěn před četné kulturní, sociální, ekonomické a etické výzvy. Za tato a mnohá další setkání, dialogy a bratrská gesta, jež nám Pán dal uskutečnit, vzdejme Mu společně radostné díky.

Draží bratři a sestry, využijme příležitost, kterou nám nabízí „Týden modliteb za jednotu křesťanů“, a prosme Pána, aby pokračovaly a pokud možno zintenzivnily ekumenické nasazení a dialog. V kontextu Roku sv. Pavla, který připomíná dvoutisící výročí narození svatého Pavla, nemůžeme nezmínit to, co apoštol Pavel napsal o jednotě církve. Každou středu věnuji svou reflexi jeho listům a jeho cenné nauce. Uvedu zde to, co píše

komunitě v Efesu: „Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ (Ef 4,4-5). Přisvojme si tuto touhu svatého Pavla, který dal celý svůj život jedinému Pánu a jednotě jeho mystického Těla, Církve, a mučednictvím vydal nejvyšší svědectví věrnosti a lásky ke Kristu.

Ať každé společenství následuje jeho příklad a spoléhá na jeho přímlovu, aby rostlo ve snaze o jednotu, díky různým duchovním a pastoračním iniciativám a společným modlitebním shromážděním, která se obvykle v tomto týdnu na mnoha místech a ve velké intenzitě konají během tohoto „Týdne“, a dávají nám v určitém smyslu předem zakoušet onen den plné jednoty. Modleme se, aby mezi církvemi a církevními společenstvími pokračoval dialog pravdy, nezbytný pro urovnávání odchylek, a dialog lásky, který podmiňuje samotný teologický dialog a napomáhá společnému životu pro společné svědectví. V našich srdcích přebývá touha po uspíšení dne plného společenství, až budou všichni učedníci našeho jediného Pána moci společně slavit eucharistii, božskou oběť za život a spásu světa. Prosme o Mariinu mateřskou přímlovu, aby pomáhala všem křesťanům v pozornějším naslouchání Božímu Slovu a v intenzivnější modlitbě za jednotu.

*přeložil Milan Glaser
Převzato z České sekce RV*